

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

47. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 0,95 €

23. LISTOPADU 2025

Z obsahu

**Poselství Svatého otce
Lva XIV. ke 40. Světovému
dni mládeže 2025**
- strana 2 -

Král a jeho poddaný
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatý Silvestr Guzzolini
Libor Rösner
- strana 4 -

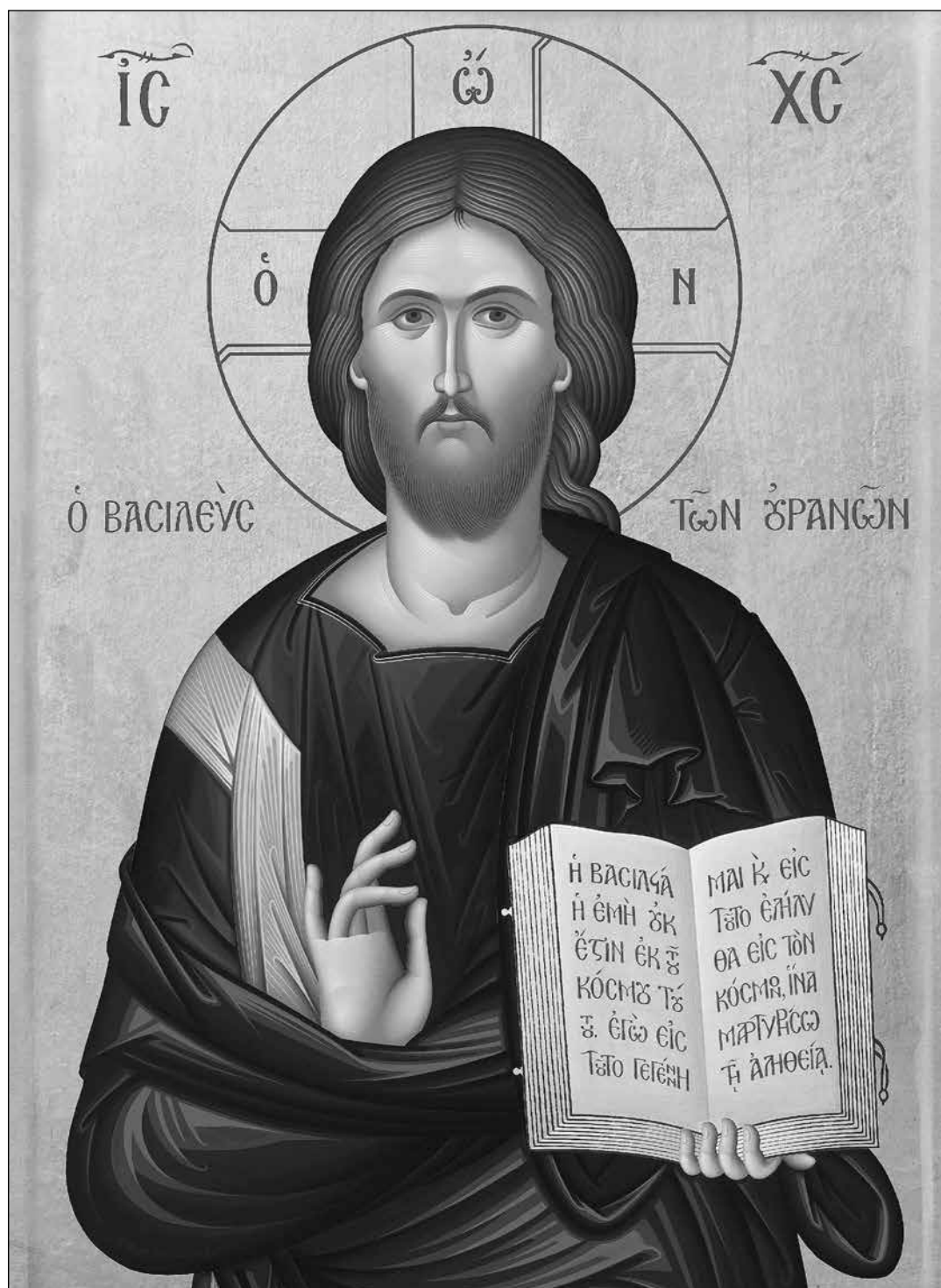
**Kardinál Newman
učitelem církve i světlem
do budoucna**
Homilie papeže Lva XIV.
z liturgie, při níž prohlásil
sv. Johna Henryho
Newmana za učitele církve
- strana 7 -

Umírat v Pánu (2)
Prof. Dr. Karl
Wallner OCist.
- strana 8 -

**Pán si povolal na věčnost
kardinála**
Dominika Duku OP
- strana 9 -

Pohled lásky
P. ThLic. Jan Wojnar
- strana 10 -

Syn brusiče nožů (18)
Wilhelm Hünermann
- strana 12 -

Svatý Silvestr Guzzolini

Tento 160 cm vysoký muž dorostl nadoblačných výšin. Andrea di Giacomo da Fabriano, jeho životopisec, popsal Silvestra takto: „Byl příjemného vzhledu, cudné postavy, v jednání s druhými vlídný, známý svou rozvážností a střídmostí, horlivý v lásce, starostlivý a trpělivý, pokorný, stálý a vytrvalý. Před Pánem vzkvítal ve všech družích ctností.“

Narodil se roku 1177 v Osimu. Jeho otec Ghislerio byl vyhledávaný a velmi schopný právník a samozřejmě si představoval, že syn půjde v jeho šlépějích. Proto ho poslal studovat na boloňskou univerzitu, nejlepší možnou adresu pro studenty práva v tehdejší Evropě. Po jejím zdárném dokončení pokračoval Silvestr studii v Padově.

To vše z poslušnosti vůči svému otci, který mu narysoval cestu, po níž měl Silvestr kráčet, aby jeho představy naplnil. Jenže jedna věc jsou představy pozemského otce a druhá věc volání Otce nebeského k životu zasvěcenému. Hospodinův hlas slyšel Silvestr ve svém nitru dost dlouho a zřetelně na to, aby pochopil, že nejde o nějaký přelud nebo přechodný pocit okouzlení sebou samým. Tlumočil toto volání doma a tvrdě narazil. Otec o tom nechtěl ani slyšet, zatvrdil se vůči na svém trvajícím Silvestrovi tak, že na něj od té doby deset let nepromluvil a vydědil ho.

Jak už to v životech světců (a nejen jich) bývá, kolem Silvestrova osudu potočila matka Bianca. Díky jejímu přičinění nakonec mladík, jenž pohrdl světem zákonů, vstoupil do řeholní komunity kanovníků v kostele v Osimu.

Hned od začátku nenechával Silvestr nikoho na pochybách, že to se záměrem zasvětit svůj život Bohu myslí vážně. Stejně tak se svým kněžstvím – tuto svátost přijal neznámo kdy. Byl nevidaně horlivý, zanícený pro věci Boží, do všeho šel naplno, jeho dlouhé klečení před svatostánkem nebylo výrazem pózy, ale ryzí lásky k Bohu, se kterým chtěl rozmlouvat co možná nejvíc.

Upuštěním od právnícké kariéry smysl pro právo a spravedlnost v Guzzolinim ml. neodumřel. Zvláště když byl motivován Desaterem. Horlil pro zachovávání evangelia a nehodlal přitom slevit jak sám za sebe, tak nepřivíral shovívavě oči ani tehdy, když šlo o druhé. Neváhal otevřeně počastovat výtkami samotného biskupa, jehož život

měl daleko do svatosti. Biskup se nejenže nevrátil na správnou cestu, ale na odvážného hlasatele neměnné morálky zanevřel a uložil mu domácí vězení.

Nucená samota v Silvestrovi probudila touhu po samotě zvolené, po odchodu někam mimo civilizaci a žít jako poustevník. Posledním popudem k rozhodnutí stát se poustevníkem se Silvestrovi stal zážitek na pohřbu jednoho váženého šlechtice v roce 1227. Pohled do hrobu ho přikoval k zemi. Konsternovaný spatřil pomíjivost tělesné lidské schránky, světské slávy, spatřil zkázonosné dílo smrti. Tento prožitek jím dočista oťrásl. Hlavou mu proletěla myšlenka, která bývá v různých modifikacích zvěčněna nápisem na některých hřbitovech: „*Jaký byl on, takový jsem já, a jaký je on, takový budu i já.*“ Silvestrovi o něco později v nitru do jeho zděšení zazněla konejšivá Ježíšova věta: „*Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.*“

Definitivně se Silvestr rozhodl k poustevničení. Odešel do hor, kde vystřídal pár slujů, avšak stále to nebyla ta, kterou mu Bůh několikrát ukázal ve vidění. Nalezl ji až u Gola della Rossa. V ní se usadil a zavedl si pro sebe přísný řád, jenž se skládal z modlitby, půstu a pokání. Ujařmoval své tělo, své myšlenky, své touhy. To trvalo tři roky, po jejichž uplynutí na něj narazila skupinka mužů z Castalletty. Užasli, když uviděli muže s tváří podivuhodně prozářenou nadzemským světlem.

O svém setkání nepomlčeli, a tak Silvestrovi trochu „změnili režim“. Jeho poustevna se stala cílem věřících lidí. Nejprve přicházeli ponejvíce ze zvědavosti, časem je však přitahovala nevšední moudrost záhadného poustevníka, kterou u nikoho jiného nenacházeli. Bylo jen otázkou času, kdy se k němu budou chtít někteří muži připojit a sdílet s ním jeho způsob života. Silvestr řešil dilema, zda je přijmout, či nikoliv, dlouho. Družil se k němu problém v podobě otázky, kterou řeholní v případě jejich přijetí pro komunitu zvolit za svou.

Někdy v té době dorazili na Gola della Rossa dva vyslanci (dominikáni br. Bonaparte a br. Ricardo) od papeže Řehoře IX., k němuž mezitím věhlas zbožného poustevníka dospěl. Přišli ho přimět k tomu, aby nezůstával sám, ale aby založil komunitu a aby pro ni přesně podle intencí IV. lateránského koncilu z roku 1215 přijal některou z již existujících řeholí. Vraceli se do Říma s tím, že si zvolil benediktiny.

Toto rozhodnutí má mimochodem pozoruhodné pozadí. Zjevovali se mu svatí zakladatelé řádů, jež to však nechávalo neúčinným. Jednoho dne měl vidění, v němž k němu přišel na první pohled důstojný starý řeholník v doprovodu skupinky mnichů. Ti Silvestra začali vybízet, aby přijal černý hábit otce Benedikta, který je zde s nimi. Silvestr to pochopil jako odpověď zeslanou nebem.

Poté se Silvestr odebral k mnichovi jménem Petr a ten ho oblékl do mnišského hábitu. Pořídil si knihu o benediktinské řeholi a na Monte Fano, kde obdržel od některých bohatých občanů Fabriana kus pozemku, založil první poustevnu pro mnišskou komunitu žijící v evangelní prostotě a chudobě. Poustevnu zasvětil Matce Boží, kterou choval v obzvláštní úctě a kterou nazýval „Královnou milosrdenství“. Brzy se poustevna rozrostla v klášter.

Lesní kongregace řádu sv. Benedikta, jak byla komunita mnichů zvana (později Řád svatého Benedikta z Monte Fano, roku 1248 schválený Inocencem IV.), vedla život prostoupený kajícími, vstávali i v noci, aby v malé oratoři pěli chvály na Stvořitele. Někteří ze silvestrinů, jak se bratřím začalo podle otce zakladatele přezdívat, se dnes rovněž těší slávě oltáře, kupř. bl. Hugo de Atti, trávicí své dny prokazováním milosrdenství a navracející duše k Pánu prostřednictvím plamenných kázání, pronikajících do srdcí; nebo poloslepý a negramotný bl. Šimon, žijící v Boží blízkosti, potažmo bl. Jan dal Bastone da Paterno di Fabrian – další proslulý kazatel, jenž se po Silvestrově smrti ujal jeho odkazu.

Đábel se samozřejmě snažil dobré dílo překazit. Činil tak skrze pokušení, ale i jinak. Stalo se, že bratři chtěli přiválit do oratoře velký balvan, který by jim v ní posloužil jako oltář. Za nic na světě ho však nemohli posunout ani o píď, a to ani tehdy, když přivolali na pomoc pár silných

mužů z okolí. Silvestr, jemuž to oznámili, přišel na místo a duchovním zrakem viděl, že na balvanu sedí ďábel – tím jej záměrně zatížil k nepohnutí. Jakmile nad ním udělal Silvestr znamení kříže, ďábelská tíha z obřího kamene spadla a bratři jej mohli bez problémů dovalit do oratoře. Jindy exorcizoval jistou ženu z Cagli a vyhnal z ní zlého ducha.

Silvestr Guzzolini měl dar nahlížet do budoucnosti. Jednou putoval kázat do Fabriana. Procházel přitom kolem muže kopajícího hrob jinému muži, na smrt nemocnému. Silvestr prohodil ke svým druhům: „Vidíte to? Mrtvý kope hrob živému.“ Netrvalo dlouho a kopáč zemřel, zatímco nemocný, jenž podle lékařů neměl žádnou šanci přežít, se uzdravil.

Je-li řeč o uzdravení, tímto darem byl Silvestr obdařen rovněž. Znamení kříže například vrátil do života umírajícího

neznámého hochy z Gualda a zbavil nesnesitelných potíží s koleny bratra Filipa z Varana, slepý od narození po Silvestrově modlitbě získal zrak, chromý od narození po jeho výzvě vstal a chodil – a tak bychom mohli pokračovat. Křížem narýsovaným pravicí do vzduchu uhasil též požár ve Fabrianu či v Serra San Quirico.

Tam mimochodem stál jeden z klášterů, které Silvestr Guzzolini založil po schválení řádu papežem v roce 1248, z dalších zmiňme např. San Pietro del Monte poblíž Osima, San Marco i Santa Lucia di Sambuco poblíž Valfabbrica nebo San Benedetto di Perugia a San Giovanni di Sassoferrato.

Když Silvestr Guzzolini dosáhl devadesáti let, poznal, že déle zde na zemi nebude. Jednoho listopadového dne ulehl ke spánku s vysokou horečkou; ještě předtím si svolal své duchovní syny a nabádal je,

aby neopouštěli započatou cestu ke svatosti ani tuhou mnišskou kázeň. Krátce poté, co 26. listopadu 1267 přijal svaté svátosti, usnul v Pánu.

S jeho smrtí je spjata několik vidění některých bratří. Tak například br. Bonaparte z kláštera Iesi viděl v okamžiku Silvestrova skonu ve spánku schodiště dosahující z Monte Fano až do nebe, po němž vystupovaly zástupy andělů nesoucí Silvestrovu duši do nebe. Podobný výjev, jen bez žebříku, viděl br. Jan žijící v samotě poustevny.

Svatost zesnulého potvrzovala zázračná uzdravení a vysvobození z područí zlého. Silvestrovy tělesné pozůstatky jsou uloženy v jemu zasvěceném kostele v klášteře na Monte Fano.

Poté, co jej roku 1267 nebo 1268 Klement IV. beatifikoval, byl prohlášen za svatého byl prohlášen v roce 1598 Klementem VIII.

Poselství Svatého otce Lva XIV. ke 40. Světovému dni mládeže 2025

– pokračování poselství papeže Lva XIV. ze str. 2

a na angažovanost každého ve společnosti jako budovatele míru.

Přátelé, a proto svědci

Křesťanské svědectví se rodí z přátelství s Pánem, ukřižovaným a vzkříšeným pro spásu všech. Nezaměňuje se s ideologickou propagandou, ale je to skutečný princip vnitřní proměny a sociálního zcitlivění. Ježíš nazval svými „přáteli“ učedníky, kterým dal poznat Boží království a které požádal, aby s ním zůstali, aby utvářeli jeho společenství a aby je mohl poslat hlásat evangelium (srov. Jan 15,15.27). Když nám Ježíš říká: „Vydávejte svědectví“, ujišťuje nás, že nás považuje za své přátele. Jedině On doopravdy ví, kdo jsme a proč jsme zde; zná srdce vás mladých, vaše rozhořčení tváří v tvář diskriminaci a nespravedlnosti, vaši touhu po pravdě a krásě, po radosti a míru. Jako váš přítel vám naslouchá, motivuje vás a vede a povolává každého k novému životu.

Pohled Ježíše, který si vždycky přeje pouze naše dobro, nás předchází (srov. Mk 10,21). Nechce nás mít jako sluhy ani jako „aktivisty“ nějaké strany, ale povolává nás, abychom s ním byli jako přátelé, aby se náš život obnovil. A svědectví spon-

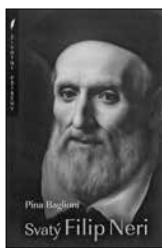
tánně vychází z radostné novosti tohoto přátelství. Je to jedinečné přátelství, které nám dává společenství s Bohem; věrné přátelství, které nám umožňuje objevit naši důstojnost i důstojnost druhých; věčné přátelství, které nemůže zničit ani smrt, protože má svůj počátek v ukřižovaném a zmrtvýchvstalém Pánu.

Zamysleme se nad poselstvím, které nám apoštol Jan zanechává na konci čtvrtého evangelia: „To je ten učedník, který o tom všem vydává svědectví a to všechno zaznamenal – a víme, že jeho svědectví je pravdivé.“ (Jan 21,24) Celé předchozí vyprávění je souhrnně označeno jako „svědectví“, plné vděčnosti a údivu, podané od učedníka, který nikdy neuvádí své jméno, ale označuje se jako „učedník, kterého Ježíš miloval“. Toto pojmenování je odrazem vztahu: není to jméno jednotlivce, ale svědectví osobního pouta s Kristem. To je to, co je pro Jana skutečně důležité: být učedníkem Pána a cítit se jím milován. Chápeme tedy, že křesťanské svědectví je plodem vztahu víry a lásky s Ježíšem, v němž nacházíme spásu svého života. To, co píše apoštol Jan, platí i pro vás, drazí mladí lidé. Jste zváni Kristem, abyste ho následovali a posadili se vedle něj, abys-

te naslouchali jeho srdci a zblízka sdíleli jeho život! Každý je pro něho „milovaný učedník“ a tato láska dává zrod radosti ze svědectví.

Dalším odvážným svědkem evangelia je Ježíšův předchůdce Jan Křtitel, který „svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho“ (Jan 1,7). Přestože se těšil mezi lidmi velkému věhlasu, věděl dobře, že je jenom „hlas“, který ukazuje na Spasitele: „Hle, Beránek Boží.“ (Jan 1,36) Jeho příklad nám připomíná, že cílem skutečného svědka není ovládnout scénu; ani nehledá následovníky, které by poutal k sobě. Skutečný svědek je pokorný a vnitřně svobodný, především od sebe samého, tedy od nároku být středem pozornosti. Proto je svobodný naslouchat, interpretovat a také říkat pravdu všem, a to i před mocnými. Od Jana Křtitele se učíme, že křesťanské svědectví není hlásáním sebe samých a neoslavuje naše duchovní, intelektuální nebo morální schopnosti. Pravé svědectví znamená rozpoznat a ukázat Ježíše, když se zjeví, toho jediného, který nás zachraňuje. Jan ho rozpoznal mezi hříšníky, uprostřed obyčejných lidí. Proto Papež František tolik trval na tom, že pokud nevyjdeme ze sebe samých

ŽIVOTOPISY SVATÝCH

SVATÝ FILIP NERI

Pina Baglioni • Z italského přeložila Anna Mátíková FSP • Předmluva P. Rocco Camillò, představený Kongregace svatého Filipa Neriho • Redakce Eva Mešková

Životopisný profil svatého Filipa Neriho (1515–1595), jehož život se odvíjel ve velmi turbulentní době, a on sám byl postavou plnou paradoxů: vtipálek a mystik, velice moderní v pastoračních metodách, a přitom zakořeněný v tradici, milovník samoty, ale neustále „v obležení“... Filip byl povahou nezávislý duch, a přece se stal zakladatelem slavného Oratoria, živého společenství křesťanů od ševců po kardinály, a nakonec i kněžské řeholní kongregace. Právem si vysloužil titul „apoštol Říma“.

Paulínky • Brož., 120x185 mm, 144 stran, 249 Kč

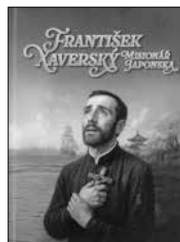

ŽIVOT FARÁŘE Z ARSU • SVATÝ JAN MARIA VIANNEY

Marc Joulin • Z francouzštiny přeložili Pavel Mikšů a Tereza Hodinová • Redakce Kateřina Lachmanová

P. Marc Joulin OP (1923–2011) vychází v tomto životopisu z dobových pramenů obsahujících svědectví lidí, kteří byli Janu Maria Vianneyovi nejbližší. Nabízí nejen obraz neutěšeného stavu církve v porevoluční Francii, ale i plastické vykreslení povahy a duchovního zrání faráře z Arsu, jeho spirituality a díla, byť jeho největší dílo – ovoce v lidských duších – zůstává očím skryté. Životopis je prokládán sériemi inspirativních výroků světce, což nám dovoluje ještě lépe nahlédnout do vzácné duše kněze, z jehož zapadlého působiště, respektive zpovědnice, se stalo jedno z nejvyhlášenějších poutních míst Francie.

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., 130x190 mm, 184 stran, 369 Kč

FRANTIŠEK XAVERSKÝ • MISIONÁŘ JAPONSKA

*Text Norbert Marchand
Ilustrace inspirované Bernardem Barayem
Z francouzštiny přeložila Lucie Cekotová*

Knížka, která je určena mladším čtenářům, ale nejen jim, strhujícím, takřka reportážním způsobem popisuje dobrodružství svatého Františka Xaverského (1506–1552) při jeho misijních cestách. Svatý František je právem označován za apoštola Dálného východu, protože se jako první katolický misionář pokusil o evangelizaci obyvatel jižní a východní Asie a stal se tak přímým následovníkem apoštola Tomáše. Indie, Malajsie, Indonésie, Japonsko, Čína – tam všude působil a v průběhu pouhých deseti let obrátil na katolickou víru neuvěřitelné množství domorodců. Jeho veliké úsilí přinést poznání Krista do dalekých končin je dodnes považováno za zcela mimořádné. K poutavosti knížky nesporně přispívá také 173 barevných obrázků, které příběhy svatého Františka nádherně ilustrují.

*Nakladatelství Christianitas, s. r. o.
Váz., 175x235 mm, křídový papír, 90 stran, 320 Kč*

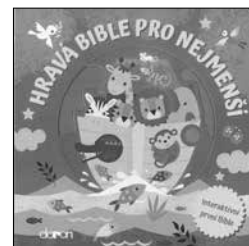
BIBLE PRO DĚTI

HRAVÁ BIBLE PRO NEJMENŠÍ

*Text Suzy Senior • Ilustrace Jayne Schofield
Z angličtiny přeložila Kateřina Lachmanová*

Interaktivní Bible pro nejmenší děti, kterým se budou líbit krátké příběhy, u nichž si mohou prohlížet obrázky, otáčet s nimi a otvírat či vysouvat okénka.

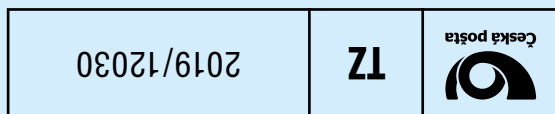
*Pavel Nebojsa - Doron
Pevná vazba, leporelo,
178x178 mm, 20 stran, 259 Kč*

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

**779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r. o., vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc, Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc, Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; registrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.